

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: R. K.**, zastoupen JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou, se sídlem nám. 28. října 17, Brno, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 4. 2004, č. j. 55 Az 540/2003 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, advokátce JUDr. Pěvě Skýbové, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 13. 2. 2003, č. j. OAM - 10166/VL - 16 - P01 - 2001, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, již napadl rozhodnutí správního orgánu v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování podle § 91 tohoto zákona. Žalobce namítl porušení ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), neboť podle jeho mínění se žalovaný správní orgán žádostí o udělení azylu nezabýval odpovědně a svědomitě, § 3 odst. 4 správního řádu, neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci, § 32 odst. 1 správního řádu, neboť nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, § 33 odst. 2 správního řádu, neboť žalobci nebyla dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladu a ke způsobu zjištění, popřípadě navrhnout doplnění, § 46 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí není v souladu se zákonem a nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, § 47 odst. 3 správního řádu, kdy odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nepřesvědčilo o jeho správnosti a postupu správního orgánu a žalovaný se nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Žalobce dále namítá nezákonnost rozhodnutí, protože mu nebyl udělen azyl ve smyslu ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu, a má za to, že splňuje podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona. V doplnění žaloby pak žalobce rozšířil žalobní body o ustanovení § 3 odst. 1 věta první a § 3 odst. 3 věta první správního řádu, neboť žalovaný nepostupoval v řízení v souladu s ustanovením § 27 zákona o azylu a ve věci nebylo rozhodnuto ve lhůtě do 90 dnů ode dne zahájení řízení. Dále namítl porušení ustanovení § 47 odst. 5 správního řádu, neboť doručené vyhotovení správního rozhodnutí nebylo opatřeno vlastnoručním podpisem oprávněné osoby.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 20. 4. 2004, č. j. 55 Az 540/2003 - 44, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 28. 5. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 21. 5. 2004, kasační stížnost byla podána osobně u Krajského soudu v Brně dne 28. 5. 2004. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Uvádí, že Krajským soudem v Brně byla nesprávně posouzena právní otázka týkající se aplikace citovaných ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Rovněž nesouhlasí s názorem krajského soudu, že nedodržení lhůty pro vypracování rozhodnutí a povinnosti správního orgánu informovat účastníka řízení bez zbytečného odkladu o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí, nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, neboť se jedná pouze o lhůty pořádkové. Dále stěžovatel výslovně uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu správním orgánem ve správním řízení. Stěžovatel se domnívá, že mu měl být udělen azyl, případně na něj měla být minimálně vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnil tím, že následky rozhodnutí by pro něj znamenaly nenahraditelnou újmu.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. Vzhledem k uvedenému, s odkazem na správní spis, považuje kasační stížnost za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Brně a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Brně usoudil a rozhodl, že stěžovatel nemá nárok na udělení azylu podle § 12 ani podle § 14 zákona o azylu a že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Stěžovatelem uváděné osobní důvody, kdy byl nucen odejít ze země původu jako nezletilý kvůli pronásledování jeho babičky, jež vypracovávala znalecké posudky z oboru psychiatrie v případech spáchaných trestných činů a jež byly určeny pro milici, KGB, TAI, kriminální službu atd., a kvůli pronásledování otce, jenž ze strachu před bandity vstoupil

do vachábitské organizace a chtěl stěžovatele i jeho bratra odvést k sobě, nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu.

Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Rovněž námitku stěžovatele, že mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů, nelze přijmout, neboť na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení, jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).

Se stěžejními dvěma námitkami stěžovatele, které se týkaly nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nepřiměřeně dlouhé doby rozhodování správního orgánu, se již rozsáhlým způsobem vypořádal Krajský soud v Brně v odůvodnění kasační stížnosti napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu s tím, že správní orgán neporušil uváděná příslušná ustanovení správního řádu. Rovněž námitku, že nebyla správním orgánem dodržena lhůta pro vydání rozhodnutí a že stěžovatel nebyl o prodloužení lhůty bez zbytečného odkladu informován, nelze přijmout. Námitka je irelevantní, neboť uvedené lhůty nejsou lhůtami zákonnými, nýbrž mají charakter lhůt pořádkových. O prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí byl stěžovatel vždy řádně písemně vyrozuměn, tuto skutečnost nezpochybňuje.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Brně postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a nezbytném poučení účastníků o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 3. 6. 2004, č. j. 55 Az 540/2003 - 54, pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje za zastupování a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Protože v dané věci nebyly provedeny ustanovenou advokátkou žádné úkony, a nebyly tak naplněny zákonné předpoklady pro přiznání odměny ve smyslu platné právní úpravy dané vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, bylo rozhodnuto,

že ustanovené zástupkyni stěžovatele, advokátce JUDr. Pěvě Skýbové, se nepřiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti, jak uvedeno v bodě III. výroku tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu